

в. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота.

годиненъ абонаментъ 4 л.

полугодиненъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща на адресъ: Редакция на в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвентъ.

Редакцията моли всички приятели и г. г. абонати да побързатъ съ плащане абонамента, при това моли всички тѣзи да не испращатъ пощенски или гербови марки, а бонове или пощенски записи.

Отъ редакцията.

Книжарница Г. Палашевъ, Бѣла-Слатина.

Книжките:

1. Вечерни и недѣлни училища въ селата отъ П. Ралевъ 50 ст.

2. По въпросътъ за назначението и уволнението по учителитъ прѣв. отъ Г. Палашевъ ц. 40 ст.

сж распратени до прѣдседателитъ на сѣкол. учителски дружества. Това е направено: а) за да не пострада прѣдприятието и б) за да се услужи на учителитъ, които постоянно ни обещаватъ съ писма и за всѣки екземпляръ харчатъ по 15 ст. разности.

Молимъ учителитъ да се отнасятъ до прѣдседателитъ на др-вата за горнитѣ книги.

Положението.

Три дена става вече отъ какъ заемътъ пропадна, а за сѣдбата на правителството и какво ще доде слѣдъ него още нищо не се знае. Както че нашия политически животъ се е прѣстановилъ и всѣкой чака да види какво ще се роди.

Да, какво ще излезе отъ всичко това?

Борбата, която Народното Събрание водеше и побѣдата, която то нанесе на правителството, не може и нѣма да даде никаки положителни резултати, защото тя не бѣше борба цѣлесобразна, насочена къмъ опрѣдѣленъ резултатъ и планъ и въодушевлена отъ една идея. Всичкитѣ тѣзи опозиционни и правителствени групи, които вотираха противъ заемътъ, прѣдставляватъ едно таково различие помежду си, щото съставянieto на едно министерство е немислимо. Викътъ: да живѣе България, съ който тѣ сж посрѣщнали резултатъ отъ вотиранieto, ще се разпрѣсне като мъгла, щомъ заиграятъ тѣхнитѣ лични интереси. Отъ друга пѣкъ страна правителството да остане съ сжщата камара е немислимо, защото то ще бѣде нечуванъ парламентаренъ скандалъ и това ще докаже още единъ пѣкъ повече, че то по-милѣ за властта и изпълнение волята на княза, отколкото желението и интереситъ на народа.

Кой е кривъ за всичко това, коя е причината, която докара днешното нежелателно положение?

Нека сами отговорятъ на този въпросъ тѣзи, които призрѣха народнитѣ желания и нужди и тръгнаха по стария български дръмъ, който по необходимостъ води въ палата. Тѣ сж най-големитѣ виновници на днешното положение и каквото сътресение и да стане за българския народъ, на тѣхната сѣвѣсть ще лежи тѣшката отговорностъ.

Отъ цѣлата тази история, която се разигра около заемътъ, отъ всичко това, което се чу и видѣ въ Народното Събрание, истинския български демократъ и независимата българска младежъ, българския работникъ, дребенъ занаятчия и земледѣлецъ може най-нагледно да види, че не сж тѣзи партияитѣ, които ще можатъ въ нѣщо да му потогнатъ. Той ще види, че всичкитѣ тѣзи буржуазни партии сж прахосвали неговия потъ за вѣтарѣтъ, че всичкитѣ тѣзи партии, когато сж били въ опозиции сж го залъгвали съ различни благи обѣщания и единъ пѣкъ на властъ, тѣ забра-

вятъ всички и ставатъ покорни, обитатели и слуги на дворецѣтъ. Той ще види, че всичкитѣ тѣзи данѣци и заеми, които се взематъ отъ него и се правятъ въ негово име, не сж отивали и не отиватъ въ негова полза, а сж служили на различни субсиди на тѣлѣсти търговци, подържане чиновници и полиция за поттѣкване неговата воля, за подържане войска и главнокомандующи съ тѣлѣсти заплати и найсетнѣ за подържане на една държава, която не е негово изражение, която по единъ или другъ начинъ помага само на едни свой хора, която до сега се е грижила за подържане и уголѣмяване на своята бюрокрация, а нищо не е направила за подигане неговото благосъстояние и която сега, за да може и подържа всичко това, прибѣгва къмъ заеми, увѣличение на данацитѣ и пр. и пр.

Тѣзи синове на истинската демокрация, които виждатъ злото и не правятъ компромисъ съ него, не трѣбва да се плашатъ отъ нищо, а ясно и чисто да скѣсатъ маската и покажатъ всичко на този народъ, въ чията пазва стои змията и той не смѣе да я изхвърли.

Каквото и да бѣде разрѣшението на днешната криза, тя нѣма да помогне въ нищо на народа, на работния народъ, ако се не распространи между него идеята за народното само управление и ако тѣзи млади сили, които още милеятъ за народната свобода и благоденствие, не се пуснатъ между трѣхъ народъ, не покажатъ неговата сила и неговото право и да го организиратъ въ една идея, въ една мисль: пълна политическа и економическа свобода.

Ние знаемъ много добрѣ, че не можемъ да прѣвъзмогнемъ условията, но нѣка нашата дѣятелностъ и нашата мисль се хармониратъ тѣй съ тѣхъ щото да организиратъ това ядро, което утрѣ може да стане цѣла буря и което винаги ще бѣде пазиталь и хранителъ на народната свобода и независимостъ.

При това нѣка се не стрескаме отъ нищо при прѣслѣдването на нашата цѣль, защото всѣки единъ компромисъ въ срѣдствата, бърка и на самата цѣль.

Юр. Юрдановъ.

Народовластие.

Народовластие е правото на народа да управлява самъ работитѣ на своята политическа организация. Въ това право влиза законодателството и изпълнителната власть и изобщо подъ това право се намира цѣлия общественъ животъ на тая организация. Суверената власть на единъ пълноправенъ народъ се упражнява по делегация на опълномощени лица, ограничени по врѣме и служба; тая делегация, на която мандата всѣки пѣкъ пада, щомъ доде въ конфликтъ съ волята на народа, не може да се отнѣме въ никой случай, когато тя честно е изпълнила и изпълнявала задълженията си. Обаче, отъ самото туй обстоятелство, че прѣдставителитѣ на народната власть сж ограничени по врѣме и длѣжностъ, слѣдва, че на тѣхъ никога не може да се повѣри пожизненъ мандатъ. Мандата на едно прѣдставителство крие въ себе си двѣ страни: точно формулирани инструкции и точно изпълнявани задължения. Отъ обстоятелството, че въпроса за инструкциитѣ се мѣнява съ врѣмето и условията, слѣдва че една делегация на върховната народна власть не може да се продължава по-вече отъ врѣмето, когато обществото се убѣди въ необходимостта за други реформи, отъ тия за които е дадено инструкции на прѣдставителитѣ. Отъ факта на едно нечестно изпълнение слѣдва сжщото, именно, че пожизнения мандатъ е несъвѣстимъ съ мисльта за една истинска суверена власть на народа.

И така, пожизнения мандатъ е несъвѣстимъ съ народовластие. Но ний ще кажемъ и нѣщо по-вече. Пожизнения мандатъ, когато той има право на контрола върху цѣло едно законодателство, е горчивъ просмѣхъ съ идеята за едно демократическо управление. Какво мнѣние ще си съставитъ вий за това народовластие, при което единъ пожизненъ владѣтель само съ единъ подписъ може да унищожи работата на едно цѣло народно прѣдставителство и даже нѣщо

по-вече, по свое усмотрѣние да опрѣдѣля кое е полезно и кое е вредно за интереситѣ на тая политическа организация? Какво мнѣние ще имате вий за това народовластие, когато въ конфликтѣтъ между интереситѣ на единъ монархъ и на единъ народъ, послѣдния обязательно е длѣженъ да отстъпи прѣдъ фактѣтъ, че мандата на монархѣтъ е наследственъ и пожизненъ и че монарха не може да остави на страна правото си на контролъ? Не е ли смѣшно онова народовластие, при което една делегация по «народна воля» се явява въ сжщностъ господаръ на положение-то, а не изпълнителъ на дадени инструкции и на тържеството прокламирани задѣлжения? Не е ли смѣшно това демократическо управление, въ което народа вижда злото въ личността на държавния глава или въ института на монархията, а пѣкъ самъ е безъ право да се отърве и отъ едина и отъ другия? Логическото развитие на мисльта за «народната воля» изключва всѣко «по божя милость» установено учреждение за господаръ надъ извѣстна политическа организация; то изключва и положението на подвластни поданици. При държава съ «народна воля» не може да има господари и слуги; тамъ може да приематъ само прѣдставители на обществени власти и свободни граждани; при тѣзи държави контрола на отдѣлното учреждение върху дѣлото на законодателството е проява не на личното усмотрѣние и желание на неговия шефъ, а е проява на основния законъ, въ който е вложено разбирането и волята на всички свободни граждани.

Изобщо казано пълното реализиране идеята за едно самовластно народно управление изключва отъ себе си персоналниятъ характеръ на държавното прѣдставителство, изключва неговата пожизненостъ, изключва монархията. Пълното осществяване на тая идея (прѣдъ условieto, че имаме единъ подготвенъ и развитъ народъ) се характеризира съ една широка свобода на индивидуалния животъ, съ едно широко стопанство за личното достояние, съ единъ живъ интересъ къмъ общественитѣ събития и съ най-пълно намѣстване на всички единици на държавата въ нейния колективенъ животъ. Въпроситѣ за изпълнителната власть, въ нейното най-подробно раздѣление за сѣдебната власть и законодателството, сж разрѣшаватъ съ непосредствения вѣтъ на всички граждани еднакво за всички случаи. Освѣтъ това, пълното реализиране на мисльта за една истинска народна власть изключва всѣко натрапено ръководителство и наставничество, всѣко намѣстване въ личнитѣ дѣла на гражданина безъ негово изразено прѣдверително желание; гражданина при подобенъ режимъ допуца на органиитѣ на изпълнителната власть да му се мѣсятъ само, когато чрѣзъ единъ вѣтъ той е изказалъ мнѣнието си за качеството на тия органи, приетъ е извѣстни личности въ тѣхното число и доброволно чрѣзъ гласуване се е задѣлжилъ да имъ се подчинява, щомъ тѣ дѣйствуватъ въ името на закона.

И тѣй, идеята за една истинска народна власть изключва и каквото и да било натрапничество, т. е. каквато и да била централизация. Тя изключва и това позорно натрапничество, което ний съглеждаме въ лицето на наследствената монархия. Заради това, ако видите хора, които искрено се борятъ срѣщу монархията и противъ централизацията въ управлението, вий повѣрвайте, че тия хора обичатъ истинската народна власть: видете ли други, които ви се хвалятъ на всѣка стѣпка съ свободолювитѣ си мисли, но които въ своитѣ дѣйствия се явяватъ крѣпители на монархията и изобщо на централизираното управление, вий сте длѣжни да повѣрвате че прѣдъ васъ не стоятъ нѣкакви привърженици на народовластие, а обикновени обѣркани глави, които искатъ да примирятъ двѣ несъвѣстими противоположности или пѣкъ това сж хора, които обичатъ хубавитѣ мисли, а мразятъ хубавитѣ дѣла.

Д.

Законопроектъ за основното и срѣднѣ образование.

Въ днешната статия върху законопроекта ще кажемъ нѣколко думи за гимназитѣ. Споредъ този законопроектъ мжжкитѣ и дѣвически гимназии се приравняватъ по всичко, както това забѣлѣзваме и за мжжкитѣ и женски педагогически училища. Това нововедение изглежда да прѣдставлява една забѣлѣжителна крачка напредъ въ развитието на женския въпросъ. За напредъ, при сжществуещото равенство въ тѣжеститѣ на срѣдното и висше образование за женитѣ и мжжетѣ, ще бѣде изтрѣгнатъ най-важния аргументъ срѣщу приравнението заплатитѣ на учителитѣ и учителкитѣ и срѣщу завземане отъ женитѣ обществени длѣжности, достѣжни днесъ само за мжжетѣ.

Това равенство въ срѣдното образование на прѣвъ погледъ показва, че отъ дѣвическитѣ гимназии ще излѣзатъ едно значително количество образовани жени, които подпомогнати отъ самообразованието си и отъ едно солидно образование въ висшитѣ учебни

заведения, ще дадат силен импулс в развитието на българската жена. Ний можем да се надяваме след време на добри белетристи между жените, на добри журналисти, математици, инженери, и пр. и пр. умствени професии; не е чудно нъкой ден да ги видим на професорската катедра в Висшето Училище или пък в ролята им на управители на нъкое отделение при министерствата. Обаче, този видим напредък в женското движение у нас ще се изпари от пръд очите ни тозъ часъ, като се вгледаме само в организацията на тия училища и като разберем какъв сортъ приравнение е прокаран тамъ.

Споредъ членъ 140 отъ законопроекта за училища въ първия класъ на гимназиите се приематъ тия, които сж издържали единъ приемъ или, както по-откровенно е казано въ изложение на мотивите, — единъ *конкурсен* изпитъ. За допускане до гимназията не е необходимо да се представи свидетелство за свършване курсътъ на първоначалното учение, защото по такъв начинъ ще се лишатъ отъ правото за постъпване ония дѣца, чиито родители сж имали възможност да ги възпитаватъ вън отъ обществените училища подъ надзора на специални ръководители. Но ако не е необходимо да се представи такова свидетелство, то явно е, че и приемните изпити могат да не бждатъ наредени въ точно съгласие съ изученото въ първоначалното училище, а може би по съвсѣмъ друга програма. Отъ тукъ слѣдва, че кандидатите, занимавани подъ ръководството на частни учители и и то по програмата на приемните изпити, ще издържатъ изпита си много по-добре отъ току що излъзлите отъ основните училища дѣца. Отъ послѣдните ще се прокарватъ въ тоя случай не най-способните, а тия, които по-дълго време сж били приготвявани за приемане на най-страшното мистерство — конкурсния изпитъ. И тъй безъ много двоумение ний ще приемемъ, че 45-ти ученически мѣста въ първия класъ ще бждатъ заети само отъ синове на състоятелни родители, които ще иматъ възможност да откупватъ за дѣцата си специални възпитатели. По този начинъ точното опредѣление числото на учениците въ първия класъ (чл. 140 отъ законопроекта) и допускането приемни изпити безъ задължително първоначално образование прави невъзможно влизане на бѣдни ученици въ първия класъ. Но тази невъзможност се усилюва още по-вече при високите такси и при високия балъ за освобождаване отъ тѣхъ.

Обаче не е само уредбата на първите три гимназиални класа, която прѣвръща гимназиите въ заведения на богатото съсловие. Ограничение числото на учениците въ горните 4 класа не съществувало, обаче въ тѣхъ ще постъпятъ отъ третия класъ на същата гимназия тия, които двѣ години прѣди това сж били въ първи класъ и приети по горѣказанния начинъ, а сжщо тѣ ще постъпятъ и тия ученици отъ главните училища на околните градове, които (ученици) биха издържали установения изпитъ. Но тъй като въ програмата на главните училища се изхвърлятъ нъкои прѣдмети (както е съ фр. езикъ), то слѣдва, че изпита ще издържатъ само тия ученици, които биха могли да си наематъ частни учители, т. е. изпита ще издържатъ пакъ синовете на богатите родители. И тъй по една и друга начинъ — чрезъ приемните конкурсни изпити и чрезъ високите такси, нашите гимназии отъ народни учебни заведения се прѣвръщатъ въ кастови училища на богатото съсловие.

Но не е само това.

По силата на закона за Висшето Училище и на закона за легализиране на дипломите, висшето образование ще бжде достъпно само за свършващите пълни гимназии. Очевидно е, че въ Висшето Училище и въ чуждестранните университети ще постъпятъ само богатите възпитаници на гимназиите, а слѣдв. само тѣмъ ще бждатъ достъпни обществените длъжности, за които е потребно висше образование.

И така, буржуазията чрезъ законопроекта на г-на Каравеловъ се мжи да обезси ония институти у насъ, които приготвяватъ кандидати за чиновници и за свободните умствени професии. Професори, доктори, инженери, писатели, юристи учители въ гимназии, училищни инспектори, финансии, дипломати и политици — всички тия, които сж излизали отъ нашите гимназии наравно и отъ бѣдните и отъ богатите, за напредъ ще бждатъ вземени само отъ богатата класа. По такъв начинъ цѣлото наше управление, до колкото то може да зависи отъ отделните личности и отъ самите чиновници, ще бжде изключително буржуазно. Впрочемъ, *привидния* мотивъ на това «облагородено» управление е далечъ отъ класовия типъ на едно съвременно българско управление; въпроса за реформиране на сръдните училища, изложенъ въ официалните митиви на министерския законопроектъ, бѣше свързанъ съ необходимостта за избѣгване отъ умствения пролетариатъ и съ необходимостта за прѣчистване на нашите училища отъ неспособните ученици. Въ сжщностъ при новата уредба на гимназиите, послѣдните не се прѣчистватъ отъ неспособните: пропаданите прѣдъ единъ драконовски приемъ изпитъ безъ специална подготовка за него не значи липсване на способности, както не се и доказва присъствието на такива у лице, което, дресирано отъ единъ специалистъ за приемните изпити, би блѣснало съ една математическа точностъ въ отговорите.

Имуществения цензъ за сръдното и висше образование, а слѣдв. и за всички свободни професии показва най-нагледно какъв е характера на равенството, прокарано чрезъ приравняване дѣвическите гимназии съ мъжките. Очевидно е, че тукъ ний се срѣщаме прѣдъ едно равенство достъпно за буржуазните жени и крайно отдалечено за момичетата на сиромашката.

Обаче и това равенство е само привидно. Тѣй като момичетата на състоятелни родители въ твърди рѣдки случаи се нуждаятъ отъ свободни професии и тѣй като за тѣхъ пжтъ на бащиното имъ богатство е по-късъ за успѣхите на живота, отъ колкото пжтъ на истинско развитието на умъта, та явно е, че сръдното и висше образование ще остане за тѣхъ мъртва буква въ този видъ както е обставенъ той въ законопроекта и слѣдв. и това привидно изравнение на двата пола въ полето на образованието ще бжде само нищо не значуща формалност. Богатите момичета, осигурени съ тлести вестри, нѣма да чувствуватъ никаква нужда къмъ това мъчно образование, на което ще се подлагатъ за напредъ споредъ новия законопроектъ и за това по-вечето отъ тѣхъ ще отидатъ въ по-леките учебни заведения, каквито сж стопанските училища, протестантските и католически колегии и нъкои подобни институти въ чуждите страни. Дѣвическите гимназии по такъв начинъ, лишени отъ своите сиромашки ученички, ще бждатъ лишени и отъ богатите и не е чудно, ако единъ денъ дѣвическите гимназии съвсѣмъ опустѣятъ.

Milory.

Раздѣление черквата отъ държавата.

Още въ турско време нашата черква е принадлежала народу. Българската черковна община сама е управлявала своята черква, сама е поддържала черквата и пона. Тя тогава е била чисто частно нѣщо. Този, който е билъ християнинъ, е ходилъ въ нея и съ своята лѣнта е спомагалъ въ разноските ѝ.

Обаче, съ нашето освобождение българската държава взе подъ своя опека черквата и тя стана господствующа въ нея. По този начинъ черквата изгуби своя народенъ характеръ и стана държавна; свърските, които по-рано свързваха народа съ черквата, станаха по-малки, а тѣзи съ държавата постоянно се оякваша. А съ даване заплатата на попове и владичите духовенството вижда, че не зависи вече толкова отъ народа, колкото отъ държавата. Значи, ако по-рано понѣтъ имаше интересъ да гледа за благосъстоянието на народа, то сега постепенно се губи тозъ интересъ и минава на страна на държавата. Сега можемъ каза, че черквата, попове и държавата сж въ пълненъ унисонъ и колкото повече държавата се отдѣля отъ народа, толкова повече черквата, попове се отдѣлятъ отъ народа. Въ едно такова положение на работите черквата връща услуга за услуга и най-сетне тя става единъ държавенъ органъ, едно държавно учреждение, което служи да държи народа въ невѣжество или респектъ къмъ правителството и княза. Тя вече изгубва своя религиозенъ характеръ, изгубва своята цѣль и вмѣсто да се грижа за небесния животъ на хората, тя захваща да брани интересите на този или онзи князъ на тази или онази обществена класа. Въ Русия нѣма по-ревностенъ защитникъ на монархизма отъ попове, въ сжщото време като държатъ народа въ вѣчно невѣжество и заблуждение. Въ Франция, Германия, Белгия, Австрия, навредъ, гдѣто черквата е съ държавата, тамъ тя е най-върлата защитница на монархизма и народните душмани.

Религията е нѣщо часна, религията е дѣло на свѣстѣта и като такова тя може да бжде само подъ контрола на държавата, но не и поддържана отъ нея. Това още по-вече е вѣрно за държави, гдѣто се прѣплитатъ различни религиозни вѣрвания. Въ една такава страна държавата се явява майка за всичките свои поданици, тя изражава волята на всички свои поданици, защото всички участвуватъ въ нейните разноси. Тогава, какво право има тази държава да провъзгласи само една религия господствующа, а другите де ги остави свободни? Тамъ, гдѣто дълбоко въ народа сж распространени принципите на демокрацията, тамъ вече религията е частно нѣщо, работа на свѣстѣта и черквата е отдѣлена отъ държавата, защото държавата е една политическа организация, която нѣма нищо общо съ религиозните убѣждения на хората — напиримъ Швейцария.

Още въ времето на Фр. Революция този демократически принципъ бѣ прогласенъ, но едно обръщане на работите, падане държавата въ ръцѣта само на една класа и подиръ монархията на Наполеонъ, за поддържане държавата и обществената тирания, яви се нужда отъ поиското съсловие и черквата пакъ се побратими съ държавата.

Въ това економическо и финансиално положение, въ което се намира нашия народъ и държавата, когато отвърдѣ се чуватъ гласове за економии и тѣжки данаци, не ще ли бжде добръ, ако отъ ново се възвърне черквата въ ръцѣта на народа и той съ свои сръдства я поддържа, както това е било въ турско време? А не държавата да облага селянина съ данаци тѣжки и прѣтѣжки за да плаща около 2,000,000 л. годишно на попове и владичи и тѣзи сжщитъ да взематъ още толкова отъ опело, кръщавания, вѣнчавания и пр. Дали нѣма всѣки вѣрующъ да отиде и поддържа съ лѣнта си своята черква, както това праватъ евреите, турците, протестантите и пр.? Единъ пжтъ черквата облежната на държавата тя много малко се церемони съ своите вѣрующа: попове заперятъ на жените да си носятъ собствени свѣци, искатъ прѣдварително пари за извършване религиозните обряди и пр.

Нека всѣки единъ искренъ демократъ си помисли какво преимущество може да има отдѣлението на черквата отъ държавата въ понататашния нашъ политически животъ и нека самъ си опредѣли повѣдението спрямо този жизненъ въпросъ за нашето бждеще.

Шапкаровъ.

Изъ живота на учителските дружества.

Помолени сме отъ тукашното Окол. Учит. Др-во да дадемъ мѣсто на слѣдующето писмо, отправено до всички челолюбиви хора у насъ:

Нашето селско население поради бѣднотия и невѣжество и още вслѣдствие недостатъчния санитаренъ персоналъ тѣни съ години наредъ въ болѣсти, които, само благодарение на подвижния земеделчески трудъ и влияние на една здрава природа, не сж успѣли да изродятъ още това яко и жизнеспособно население. Обаче, ако изражданието у насъ не може още да се констатира по горните причини, то за въ бждеще при усиляване на мъчнотии въ сръдствата за прѣхрана и при едно наследствено прѣдаване болѣстите отъ поколения на поколения, ний може би ще бждемъ свидетели на едно силно физическо отпадане въ здравата българска натура съ всичките неговии послѣдствия за економическата и боева сила на държавата. Учителите по селата сж констатирани печалната истина, че случаите отъ бързи и опасни заболявания сж станали твърди често явление най-вече у дѣцата, а леките поврѣди, вѣнкашните и лесноизцѣрими болѣсти сж обикновени у единъ грамаденъ процентъ отъ тѣхъ. По такъв начинъ процеса на отслабване физическата мощъ на народа ни се почва още въ най-крѣжката възраст на дѣцата, още прѣзъ ученическите години на бждания гражданинъ. Учителите съ скръбъ констатира, че неговите дѣца получаватъ поврѣждания още въ семейството и че даже здравите, поставени на единъ ученически столъ съ нещастните имъ другарчета, ставатъ често пжти неволна жертва на лошите условия на селския животъ. Учителите сжщо тѣ констатира съ скръбъ, че той е безсиленъ самъ да помогне съ скромните си сръдства и познания на това голѣмо множество заболѣли дѣца, а да се впусне само съ общи свѣти и безъ лѣкове между семействата, той вижда, че не ще принесе никаква полза.

Плѣвенското Окол. Учит. Д-во «Братя Миладинови», като е имало прѣдъ видъ всичко това и като е изхождало отъ най-челолюбиви чувства къмъ страдающия народъ, поставяло е на обсъждане въпроса за медицинската помощъ въ селата нѣколко години наредъ. Обаче въ тия обсъждания то винаги се е спирало прѣдъ цѣль редъ прѣчки, които още въ начало сж спѣвали неговите членове въ тази трудна работа между селското население. Най-първо учителите, членове на дружеството, сж се чувствали слаби отъ къмъ медицински познания даже за даване първа помощъ и за лѣкуване на леките случаи; второ тамъ, дѣто сж могли да бждатъ полезни съ известни свои знания, тѣ сж срѣщали спѣнка отъ къмъ материални сръдства за доставка на най-необходимии лѣкове. За прѣмахване на тия

неудобства, Учителското Др-во се е отнасяло с молба до някои лекари и е отпущало от скромната си каса известни, макар и крайно недостатъчни, сумици. Г-да лекарите в заседанията на Учителското Дружество, сж давали своите драгоціни съвети за първа помощ на заболели случаи, обаче това е ставало само от време на време и без необходимата систематичност и планомерност; мъничката пък сумина, отпускана от слабите учителски сръдства, е служало да докаже само добрите чувства на народните учители, обаче тя не е привеждала никога към значителни практически резултати. Изобщо казано, учителското др-во се вижда слабо с своите непосредствени мърки да укаже чувствително влияние по пътя на медицинското подпомагане селските ученици и техните семейства. Явява се потребно да се търси помощта на вънкашни дружества, да се прибегне до съдействието на обществени учреждения и на някои от министерствата.

Като първостепенно условие за даване първа помощ при нещастни случаи е съществуване на една мъничка аптечка при всяко основно училище, снабдена с най-необходимите медикаменти и привързочни сръдства. Една такава аптека на първо време ще може да се уреди с 100, а най-много 150 лева за всяко основно училище и да послужи за нуждите на всички болни деца, па даже и на техните семейства. Тия 100—150 лева биха могли да се набавят от помощите на благотворителните дружества, от времни държавни помощи, от помощите на окръжните постоянни комисии и най-сетне от ежегодно прѣдвиждани суми въ общинските бюджети на различните села.

Друго едно условие за даване първа помощ при нещастни случаи се явява една по-пъ външната подготовка на селските учители; заради това въ центъра на околията при държавната болница и то само за основните учители трѣбва да се уредят специални курсове, които ще траят няколко дена и ще се отварят два или три пъти през годината. По сжщия начин както се заема държавата да отваря сегисъ тогисъ курсове по пчеларство, градинарство, копринарство, ръчна работа и др. подобни, по сжщия начин тя би могла да се заеме с откриване на медицински курсове; разбира се, че тия курсове нѣма да бждат тъй малобройни както горните, но ще трѣба да ги има въ всяка околия и въ тях не трѣба да се подбират само желаещи, а безусловно трѣба да присъгтствуват всички учители и то по служебно задължение. За тия курсове държавата, върваме, не ще похарчи никакви суми. Въ всички градища се намират добри и човѣколюбиви доктори, които на

драго сърдце ще прочетат по четири—пет лекции на учителите за първа помощ при нещастни случаи и за разпознаване най-обикновените и разпространени болѣсти между децата и населението. Такива лекции прочитани на няколко пъти през годината и придружени съ практически указания въ болницата ще подготвят нашите учители до толкова, щото те ще могат при някои извънредни случаи да заместят по-голямо време лекаря или фелдшера, а въ много случаи, при които населението и не помислюва за докторъ, те несъмнено ще могат и да ги заместят съвършено.

И тъй, селския учител, снабден съ една училищна аптечка и съ достатъчни познания за да се ползува от нея, ще може прѣкрасно да услужва на учениците си. Ний сме увѣрени, че по такъв начин едва ли ще се сръчат за напредъ, някои от леките болѣсти между учениците; ний сме увѣрени сжщо тъй, че някои слаби епидемии ще могат да се прѣкрятъ още въ началото. При по-сериозни случаи учителя ще бжде въ състояние да убѣди болния да се отнесе направо до лекаря за съветъ; а пък тамъ, дѣто общинските служаци въ селата сж немарливи или незнаещи при появяване на нѣкой сериозен случай, учителите сами ще могат да уведомяват докторите въ градъта. Вън от тази полза, подобро сношение на учителя съ селените ще има и други сетини. Селените полека—лека чрѣз посредството на учителя ще привикнатъ към медицинско лѣкуване, ще отвикнатъ да гледатъ съ недовѣрие на лекаря и ще се освободятъ от ония първобитни сръдства въ цѣрението, които от една страна крѣпятъ въ тях старите заблуждения, а от друга — ставатъ причина за безвременното загиване на много простодушни хорица. Но освѣтъ това медицинската помощ при горните условия ще има и едно крайно високо значение за възпитателната мисия на селския учител; като стане по-честичкъ посѣтител въ семействата на учениците си, той ще има възможност отблизу да изучи условията, при които живеятъ неговите възпитаници; ще разбере, отъ гдѣ произтичатъ известни ненормалности и по какъв начинъ ще трѣба да се въздѣйствува за тяхното прѣмахване. Вън от туй между селените и учителя ще се породятъ по-голяма интимност, недовѣрието към учителя у известни части от населението ще изчезне и по такъв начинъ учителя ще сполучи да изпълни и друга една своя мисия—да бжде истински дѣецъ въ полето на умственото развитие на народа.

Идеята за медицинското подпомагане на страждущите посредством учителя е твърдѣ стара, но тя не е получила осъществяване

благодарение на това, че обществото е оставило учителя самъ въ тази благородна работа и никой другъ, освѣтъ някои хумани лекари, не му се е притичалъ на помощ. Между туй въпроса е твърдѣ сложенъ за да се разреши той единично само от учителя и безъ могущественото съдѣйствие на интелигенцията от другите сръди и на самите власти. Изхождайки от тия съображения, Плѣвенското Окол. Учителско Др-во счита за свой дългъ да обърне съ настоящето си вниманието върху този въпросъ на мислителите и човѣколюбиви хора у насъ, на общинските, училищните и санитарни власти въ Плѣвенско, на всички благотворителни дружества, на г-на Министра на Народното Просвѣщение и най-сетне на самата Санитарната Дирекция. Учителското дружество се обръща къмъ всичките лица и учреждения съ молба да се занимаятъ съ обмисляване въпроса за училищните аптечки и медицинските курсове и изобщо съ въпроса за медицинската помощ въ селата отъ страна на учителя. Ний сме убѣдени въ тоя случай, че всички, които считатъ този въпросъ за навремененъ ще иматъ великодушното да поднесатъ цѣлната си помощ въ какъвто видъ намѣрятъ това за добръ и по такъв начинъ те ще дадатъ най-реаленъ изразъ на своите сърдечни симпатии къмъ страданията на своя народъ.

Като Ви изираваме тази молба, ний сме да мислимъ, уважаемий господине че съ това изпълняваме една наша обществена длъжност — да услужимъ на народа си чрѣзъ призоваване къмъ една полезна работа всички негови добри синове.

гр. Плѣвень, Прѣседателъ: **Ст. Велчевъ**
14 Декем. 1901 г. Секретаръ: **П. Т. Цвѣтковъ**

Х Р О Н И К А.

Попъ — псувачъ. Въ Вълчи-Трънъ (Плѣвенско) се подвизава единъ младъ свещеникъ, който, ако не е способенъ за друго, притежава поне псувателното изкуство въ свършенство. Този божи служител е ималъ удоволствието тия дни да изригне такива псувни по адресъ на учителите, на народното просвѣщение а особено по адресъ на учителите и то на публично мѣсто и въ присѣствието на сума селени и деца, щото всички хора потънали въ земята отъ срамъ, като видѣли на какви мерзости е способна една покрита съ расо натура. Ний обръщаме вниманието на тукашния училищенъ инспекторъ да помисли върху това подравяне авторитета на подвѣдомствените нему учители и да стѣгне това разяздено попче чрѣзъ посредството на респективната власт

Политика и моралъ.

Ний изоставяме всички тези източни народи, въ които, по единъ или по другъ начинъ, моралътъ и политиката си оставятъ свързани о религията и нѣма никакво стремление за отдѣленіето имъ.

Пристъпваме направо къмъ Гърция, като страна, която е дала най-голямъ просторъ на чисто политически и морални доктрини.

1. Сократъ

Прѣломътъ, който е направила гръцката философия съ Сократа, не е само отъ морална или философска точка важенъ, но има и голямо политическо значение. При това, не трѣба да забравяме никого, че както за тогавашния гръкъ, тъй и за Сократа, моралътъ и политиката е едно и сжщо.

Сократъ, макаръ че се е покорилъ на законътъ съ своята смъртъ и не е искалъ да встѣпа противъ тогавашната политическа система на управленіето, но той съ своята критика не е пощадилъ нищо. Той не се е бъркалъ въ политиката и когато сж го обвинявали за това, той е казвалъ, че по-добре е да стоишъ отъ вънъ и да подготвяшъ достойни граждани, отколкото да бждешъ на чело на управленіето.

Както въ философията, тъй и въ политиката Сократъ нѣма никаква завършена доктрина, защото и той лично нищо не е писалъ; цѣлата негова система е изложена по-подирѣ отъ неговите ученици.

Прѣди всичко той е билъ противъ тогавашното атинско демократическо управление. Той не е можелъ да си прѣдстави какъ е възможно числото да управлява надъ умъ, философа. Та и не можеше да бжде друго-яче, понеже за Сократъ всичко се е свеждало къмъ науката, а науката къмъ мъдростта. За Сократа истинската свобода се е заключавала въ способността да станешъ господаръ на своите страсти и единъ пътъ такъв ти ще станешъ приятелъ на справедливостта. Но какво нѣщо е справедливостта? Сократъ я опрѣдѣля тъй: познание на това,

което е прѣдписано отъ законите; но само отъ тези закони, които сж създадени по общото съгласение на гражданите.

Ако сждимъ по някои мисли на Сократъ, то ний можемъ каза, че той е билъ противъ тогавашното робство. Знае се, че тогавашния свободенъ гръкъ е прѣзиралъ работата и я считалъ достойно само за робите. Сократъ встѣпа противъ това и казва, че само тези сж мъдри и справедливи, които работятъ; и когато сж му казвали, че единъ свободенъ човѣкъ не може да работи, той е казвалъ: «Е, какво, защото те сж свободни, мислите ли вий, че те трѣба да праватъ друго нѣщо, освѣтъ да ядатъ и спатъ?»

Сократъ, като е ималъ примѣръ отъ атинските тирани и управленіето на 400, като е виждалъ положението на другите азиатски държави и гръцки градове, той си е създалъ една тъмна идея за едно философско царство т. е. такава система на управление, която тура властта въ ръцете на умните, способните, мъдрите, съ една дума, на философите. Той е билъ противъ изборната или наследствената монархия.

«Истинския царъ, казва той, закония шефъ не е този, който държи единъ скиптеръ даденъ отъ прѣдците му, нито пъкъ този, който чрѣзъ гласуване или изборъ отъ болшинството, или чрѣзъ насилие и измама е взелъ властта, а е този, който знае най-добре да управлява». Сократъ не казва кой е този, който знае най-добре да управлява, нито пъкъ казва кой е този върховенъ сждия, който дѣйствително ще отсѣди най-добрия и способни за управленіето. Той избѣгва отговора на този въпросъ и отговаря отклончиво, че хората се управляватъ сами, когато се уѣщатъ или намиратъ способни за това, ако ли пъкъ не, то те се подчиняватъ на по-способните и умни отъ тяхъ.

Може да се положи, че тука Сократъ напълно прилага своя знаменитъ моралъ и философски принципъ: *познай себе си*. Единъ пътъ човѣкъ позналъ себе си, той вече знае за какво е способенъ и кому

да се подчинява, кого и какъ да управлява. Но той не остава до край вървенъ на своята мисль, той като че дава преимущество на аристократическото управление, защото, казва той, само то е приятелъ на законите. Трѣба да забѣлжимъ, че старите сж имали още много тъмно и неопрѣдѣлено понятие за народния суверенитетъ. Сократъ е различавалъ петъ форми на управление: монархическо, тираническо, аристократическо, плутократическо и демократическо. Ето какъ прѣдставлява Ксенофонъ сократовата мисль за горните управления: «Той смѣташе, казва Ксенофонъ, монархията и тиранията, като две форми на абсолютната власт, но той раздѣляше едната отъ другата. Той мислише, че въ монархическото управление народа се подчинява по собствено желание на една власт, сжгласна съ законите; когато при тираническото управление, те се подчиняватъ, вопреки своята воля, на единъ човѣкъ, който управлява съгласно своите капризи и безъ да глѣда на законите. Той наричаше аристократическо управление това, което управлява републиката чрѣзъ приятелите на закона; плутократическо тоза — въ което властта се намира въ ръцете на богатите; демократическо — въ което цѣлия народъ участвува въ управленіето».

Ясно е, че Сократъ не е ималъ никакво ясно понятие за управленіето, защото той, а по-подирѣ и неговите ученици сж игнорирвали реалните интереси на държавата. Неговото философско царство може много лесно да стане тирания или каквото щете друго управление, съгласно обстоятелствата и времето. Всичко, което Сократъ е можелъ да покаже, то е, че основния принципъ на една политическа доктрина трѣба да бжде справедливостта и само тя трѣба да ръководи и гражданина и правителството въ техните дѣйствия.

Константиновъ.

Пишатъ ни отъ София, че онзи денъ работниците при Сахарната фабрика сж явили стачка.

Пръвъ пжтъ стачката е била само противъ единъ отъ надзирателитъ, но сега работниците сж прѣдставили и други трѣбования.

Работниците на брой сж около 500 души между които има и 100 жени.

Сжщия денъ работниците съдружно сж отишли въ София и сж имали събрание, на което е говорилъ Народ. прѣдставителъ Г. Кирковъ и единъ работникъ.

Между работниците владѣе солидарностъ и има се шансъ за сполука.

Попска хитростъ—Напоследъкъ Светий Синодъ е рѣшилъ, че за напрѣдъ погребенията на мирянитъ да се извършватъ безъ вѣнци и музика, а паритъ, които сж давали по-рано за тѣхъ, да се даватъ на нѣкое благотворително заведение.

Не щеше ли да бжде по-добро да поставишъ шото бѣднитъ да се погребватъ отъ набожнитъ отци безплатно, тѣй като при подобенъ случай тѣ изпълняватъ своя религиозенъ дългъ, а тамъ, гдѣто човѣкъ изпълнява своя дългъ, той не търси и не иска пари. Но сега религията се купува съ пари и обрядитъ се даватъ съ пари.

При това Светий Синодъ е запазилъ правото само за военитъ да се погребватъ съ вѣнци и музика. Кажете сега не сж ли щасливи военитъ?

На 9 того Вратчанското Окол. Учителско Д-во е имало своето редовно заседание, въ което е взело слѣдующитъ рѣшения по случай знаменитото министерско окръжно: 1) отхвърля незаслужената обида направена на съвѣстнитъ учители; 2) заявява, че нѣма да се подчинява на това окръжно и 3) моли Управителния Комитетъ да се застъпи за отмѣненето въпросното окръжно.

На 9 того мѣстното учит. д-во «Бр. Миладинови» има редовно заседание, въ което мѣжду другото имаше да се говори отъ Г-на Д-ръ Константиновъ и Д. Гюлеметовъ, у-ль отъ Земледѣл. У-ще. Както сказката на г. Константиновъ, тѣй и на г. Гюлеметова бѣха изслушани съ голѣмо внимание отъ страна на гоститъ и членовѣтъ. Въ сжщото заседание се взе рѣшение да се протестира противъ Окръж. отъ Мин. на Нар. Просвѣщение, съ което се суспендиратъ празниците.

Пишатъ ни отъ Ловечъ: I. Въ повечето села изъ Ловченска околия по-голѣмата частъ отъ подлежащитъ на задължително учение дѣца не сж посѣгнали въ основното училище. Нѣкои главни учители о вѣрме сж извѣстили училищната инспекция за това, обаче Г-нъ Инспекторътъ се е задоволилъ само съ повръщане на Прѣдседателитъ на училищитъ настоятелства прѣдставенитъ отъ учителитъ списъци на не явилитъ се дѣца, като при това заповѣдалъ да се глобятъ родителитъ. Прѣдседателитъ отговарятъ, че ужъ, сж изпълнили прѣдписанието на инспекцията, но дѣцата и до днесъ не сж се явили. Ний мислимъ, че много по-умѣстно е Г-нъ Инспекторътъ да изиска квитанциитъ за глобитъ, като при това се задѣжатъ прѣдседателитъ писмено да съобщятъ на родителитъ, че сж глобени. А не всичко да се свърши потайно изъ канцелариитъ.

II. Нѣкои отъ учителскитъ и учителитъ при основнитъ училища въ гр. Ловечъ проявяватъ «достойна» за подражаване дѣятелностъ съ енергическото разпродаване лотарийнитъ билети отъ една гешефтарска къща, за да имъ се паднели по-евтино часовници. Всичко това е много хубаво, обаче ний ще попитаме тия господа нѣма ли нѣщо още по-хубаво за тѣхъ отъ колкото разпространение на лотарийни билети. Ами кждъ остана тѣхната възпитателна мисия между обществото?

III. Свещеникътъ въ с. Горно-Павликене (Ловч.) се е прочулъ изъ близосѣднитъ села, че знае да лѣкува разни болести съ църковни баяния и нѣкакви си муски (рисувалъ образа ужъ на Исуса върху бѣла книжка, която трѣбало да се носи или на гърдитъ, или на коситъ). Този «докторски» занаятъ му докарвалъ за стригане много православни овци.

Виновна е за това днешната държава, която съ монополизирание медицинската помощъ само за богаташитъ, тика простолудие въ ржцѣтъ на разни магьосници и шарлатани попове.

ВЪНШЕНЪ ОТДѢЛЪ

Женский Образователенъ съюзъ въ Франкфуртъ. Градътъ Франкфуртъ е единъ отъ тѣзи германски градове, които сж се прославили по своята просвѣтителна дѣятелностъ и висока култура.

Слѣдъ измѣнението на старитъ политически и економически условия, въ Франкфуртъ сж изблизнали нови условия, новъ животъ, отговорящи на новитъ нужди. Отъ тогава се е захванало и създаването на различни общества, които сж прѣслѣдвали обществени и просвѣтителни цѣли. Прѣзъ цѣлото това вѣрме франкфуртскитъ жени сж стояли чужди на това полезно движение. Само въ 1876 г., когато е станалъ осмия конгресъ на Германски Женски Съюзъ въ Франкфуртъ, нѣколко образовани и прѣдприемчиви франкфуртски жени образували общество съ цѣлъ за разпространяване практически знания и образование въ срѣдата на франкфуртската женска младежъ. На тази похвална идея се отзовали съ готовностъ Фр. Политически дружество, които съ своитъ помощи и дѣйстви много улеснили задачата на поменатото женско дружество. Съ публикуване програмата на това дружество голѣмъ интересъ се е възбудилъ въ франкфуртското общество.

Първоначалната програма е включвала слѣдующитъ образователни и практични прѣдмети: водение търговски книги, книговодство, нѣмски, френски и английски язици, стенография, кроение, машиненъ шевъ, ржчна работа и др. Въ послѣдно вѣрме е направена и дѣтска градина. Открити сж сжщо: пансионъ при съюза, курсове за учителки, професионални и промишлени класове.

Отъ 20 години насамъ съюза се е водилъ отъ чисто практически цѣли, т. е. да даде възможностъ и на жената да изкарва съ собственъ трудъ прѣхраната си и да бжде подготвена въ обществената борба за сжществуване.

Въ Лейпцигъ тия дни се е състоялъ единъ многолюденъ женски митингъ съ цѣлъ да протестира противъ английския начинъ водение на войната въ Южна Африка. На митинга участвували около 2000 жени преимуществено отъ срѣдната и работническата класа. Този е пръвъ женски митингъ въ Германия и за това е направилъ силно впечатление на германското общество. Произнесенъ сж били рѣчи просмукани съ негодувание и отвържение отъ повѣдението на Англичанитъ въ Трансвалъ.

Цв.

Круповския градъ Есенъ — Мислимъ, че нѣма да бжде безинтересно за чителитъ, ако отчасти ги запознаемъ съ умственъ животъ на градъ Есенъ. Въ този градъ се намира знаменитата круповска фабрика, която всекидневно доставя оржжия за човѣческото самонстребление. Този градъ е чисто работнически.

Въ 1897 г. Крупъ на собствена смѣтка накарва да уредятъ една библиотека. Прѣзъ мѣсець Май 1898 г. тя била отворена първоначално съ 8000 тома. Давало се е книги исключително на работницитъ и служащитъ при фабриката и то безплатно.

Това сръдство е помогнало много, защото работницитъ, вмѣсто да си губятъ вѣрмето въ кръчмитъ, сж вземали книги и сж се занимавали дома.

Тази година числото на книгитъ е стигнало до 20285 тома и сж раздадени повече отъ 7388 карти за получаване книги. Процентъ на ползующитъ се е достигналъ до 30 отъ работящитъ работници при фабриката.

Прѣзъ 1899/900 г. сж били раздадени всичко 94305 книги; тѣй шото на всѣки човѣкъ се е падало по 15 книги годишно.

Прѣзъ 1900/901 г. сж били раздадени 140938 книги.

Най-много сж чели съчинения по ходоществена литература, разнообразни и младежки съчинения.

Интересно е показването числото на тѣзи послѣднитъ. Прѣзъ миналата година сж били вземени 7961 тома, а тази година достигатъ до 23144 тома.

Ето какво нѣщо може да направи една библиотека за тѣзи хора, които по единъ или другъ начинъ сж лишени отъ знание.

И. Я.

Обявления отъ Сжд. Приставъ.

№ 11663

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското Землище, а именно:

- 1) Къща въ с. Писарово съ дворъ отъ 1 декаръ и 5 ара, направена отъ простъ материалъ, покрита съ боклукъ, оцѣнена за 80 лева;
- 2) Нива «Срѣдния връхъ» 3 дѣкара — 30 лева;
- 3) Нива «Срѣдния връхъ» 6 дѣкара — 60 л.;
- 4) Нива «Мутова геранъ», 6 дѣкара — 60 лева;
- 5) Нива «Могилитъ», 6 дѣкара — 40 лева;
- 6) Нива «Лозята», 3 дѣкара — 20 лева;
- 7) Нива «Дѣловѣтъ», 4 дѣкара — 30 лева;
- 8) Ливада «Тюлово», 3 дѣкара — 15 лева;
- 9) Бранище «Срѣдния връхъ», 10 д. 5 ара — 40 л.;
- 10) Лѣжъ «Женский долъ», 1 дѣкара — 5 л.;
- 11) Бранище «Женский долъ» 4 д. 5 ара — 20 л.
- 12) Бранище «Край село» 7 дѣкара — 40 лева;
- 13) Градина «Край село» 5 ара — 5 лева;
- 14) Лозе «Срѣдния връхъ», 2 д. 6 ара — 10 лева.

Горнитъ имоти принадлежатъ на Братя Йоло и Горанъ Иончеви отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканieto на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-и отъ гр. Плѣвенъ за 116 л., лихвитъ и разноскитъ по изпълнителния листъ № 4396 на П

Плѣвенъ, Печатница на Т. Хр. Бърдаровъ

Плѣвенский Мировий Сждъ.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣжданието книжката и наддаванетоъ може да става всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Плѣвенъ, 29 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 382/901 год.

1—2

Сждебенъ Приставъ Ив. Цокровъ.

№ 11664

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Къща въ с. Писарово, съ дворъ отъ 1 дѣкара, 5 ара, направена отъ керпичъ и покрита съ боклукъ, оцѣнена за 50 лева.
- 2) Селище «Барата» 1 дѣкара — 30 лева;
- 3) Нива «Лозята» 2 дѣкара 3 ара — 20 лева;
- 4) Нива «Полето» 5 дѣкара 8 ара — 60 лева;
- 5) Бостанъ «Лозята» 7 ара — 5 лева;
- 6) Бранище «Лозята» 2 дѣкара 1 аръ — 20 лева;
- 7) Ливада «Тюлево» 18 дѣкара — 100 лева;

Горнитъ имоти принадлежатъ на Мито Дичовъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканieto на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-и отъ гр. Плѣвенъ за 58 л. 60 ст., лихвитъ и разноскитъ по изпълнителния листъ № 4402 на П Плѣвенский Мировий Сждъ.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣжданието книжката и наддаванетоъ може да става всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Плѣвенъ, 29 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 385/901 год.

1—2

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ

№ 11662

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ по $\frac{2}{3}$ части отъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Къща въ с. Писарова съ дворъ 1 декаръ 6 ара, направена отъ простъ материалъ, покрита съ боклукъ и кермиди, оцѣнена за 100 лева.
- 2) Нива «Полето», 6 дѣкара 1 аръ — 60 лева;
- 3) Нива «Менкова геранъ», 7 д. 7 ара — 70 л.
- 4) Нива «Плуговинитъ», 6 дѣкара — 60 лева;
- 5) Нива «Плуговинитъ», 4 дѣкара — 40 лева;
- 6) Нива «Полето», 7 дѣкара 1 аръ — 70 лева;
- 7) Нива «Бранище», 10 дѣкара — 100 лева;
- 8) Прица «Плуговитъ», 5 ара — 5 лева.

Горнитъ имоти принадлежатъ на Димитър Ивановъ, не сж заложени, продаватъ се по взисканieto на Симеонъ Ил. Хайдудовъ С-и отъ гр. Плѣвенъ за 184 л. л., лихвитъ и разноскитъ по изпълнителния листъ № 4413 на П Плѣвенский Мировий Сждъ.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждане книжката и наддаванетоъ може да става всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Плѣвенъ, 29 Ноеврий 1901 год.

Дѣло № 381/901 год.

1—2

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

№ 11661

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Ливада «Тюлово», 4 дѣкара 5 ара, оцѣн. за 20 л.
- 2) Ливада «При-язъ», 5 дѣкара — 25 лева;
- 3) Ливада «Черниката» 4 дѣкара 5 ара — 21 л.;
- 4) Ливада «Кривитъ млади», 4 дѣкара — 20 лева;
- 5) Върбакъ «Тюлово», 10 дѣкара — 50 лева;
- 6) Гръстелникъ «Въ-дола» 2 ара — 5 лева;
- 7) Нива «Срѣдния връхъ», 8 дѣкара — 40 лева;
- 8) Орница «Срѣдния връхъ», 4 дѣкара — 20 л.;
- 9) Мѣсто и поляна «Срѣдния връхъ», 3 д. 1 аръ — 17 лева;
- 10) Нива «Полето» 1 дѣкара 5 ара — 6 лева;
- 11) Нива «Доловетъ» 3 дѣкара 2 ара — 16 лева;
- 12) Нива «Краището», 3 дѣкара — 15 лева;
- 13) Мѣсто «Махмудово-бранище», 14 дѣкара — 70 л.;
- 14) Мѣсто «Менкова геранъ», 3 дѣкара — 15 лева;
- 15) Лозе «Полето» 1 дѣкара 5 ара — 15 лева;
- 16) Лозе «Срѣдния връхъ», 4 дѣкара 4 ара — 44 л.

Горнитъ имоти принадлежатъ на Герго Тодоровъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканieto на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-и отъ гр. Плѣвенъ за 430 л., лихвитъ и разноскитъ по изпълнителния листъ № 4393 на П Плѣвенский Мировий Сждъ.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣжданието книжката и наддаванетоъ може да става всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Плѣвенъ, 29 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 380/901 год.

1—2

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цокровъ.

Отговорникъ: Т. С. Кузмановъ